

Sygn. akt VI Ka 643/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Daniel Strzelecki

protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Małgorzaty Kopczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 r.

sprawy D. B. ur. (...) w O.

s. P., I. z domu Z.

oskarżonego z art. 279§1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 20 lipca 2023 r. sygn. akt II K 128/21

zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. B. w ten sposób, że:

uniewinnia go od popełnienia przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej czynu i stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie związane z tym czynem ponosi Skarb Państwa;

uchyla rozstrzygnięcie z pkt. V części dyspozytywnej;

stwierdza, że rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt. III części dyspozytywnej straciło moc;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 643/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim
z dnia 20 lipca 2023r. w sprawie o sygn. akt II K 128/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

-----	-----	-----
-------	-------	-------

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja adw. R. B. – obrońcy oskarżonego D. B.:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na:</p> <p>wadliwym przyjęciu, iż to konkretnie D. B., personalnie oznaczony w treści części wstępnej orzeczenia, był osobą, która dokonała kradzieży z włamaniem do pojazdu marki V. (...) o nr. rej. (...), czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., gdy tymczasem w aktach sprawy nie znajduje się jakikolwiek dowód takiego działania osoby personalnie oznaczonej w treści skarżonego orzeczenia;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>wadliwym przyjęciu, iż to konkretnie D. B., personalnie oznaczony w treści części wstępnej orzeczenia, był osobą, która poruszyła się pojazdem marki V. (...) o nr. rej. (...), czym miałyby wypełnić znamiona przestępstwa z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., gdy istnieją w sprawie rozbieżności, których to Sąd nie zdołał usunąć w trakcie trwającego postępowania jurysdykcyjnego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>bezpodstawne przyjęcie wartości szkody na kwotę 11.000zł, gdy tymczasem wartość taka poza gołosłownym oświadczeniem pokrzywdzonych nie znajduje oparcia w żadnej części materiału dowodowego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>II. obraza przepisu art. 167 k.p.k. i art. 170§1 pkt. 3 k.p.k. mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez bezpodstawne zaniechanie przeprowadzenia wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania J. K., a finalnie przesłuchania tego świadka tylko z tej przyczyny, że istniały subiektywne trudności w doprowadzeniu świadka przed Sąd, gdy tymczasem przesłuchanie tego świadka było kluczowe dla merytorycznego orzekania w procesie i w przeciwieństwie do stanowiska Sądu, sprowadzenie świadka na salę sądową nie było niemożliwe.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>III. Apelacja prokuratora: rażąca niewspółmierność orzeczonego środka karnego poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

mechanicznych na okres 2 lat, w sytuacji gdy wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 22 stycznia 2019r. o sygn. akt II K 368/18 orzeczono wobec D. B. środek karny 6 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, co czyni orzeczony w obecnie rozpoznawanej sprawie środek karny iluzorycznym, nie spełniającym celów zapobiegawczych i wychowawczych względem oskarżonego, jak również nie kształtującym pozytywnie świadomości prawnej społeczeństwa i wpływającym negatywnie na poziom bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. I – 1, 3.

A.. R. B. – obrońca oskarżonego D. B. w pkt. I - 1 wniesionej apelacji zakwestionował poczynione przez Sąd meriti ustalenie faktyczne co do sprawstwa D. B. przypisanego mu w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. Z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego wynika niezbiecie, że skarżący dopatrywał się błędnego poczynienia tego ustalenia faktycznego na skutek wadliwie przeprowadzonej przez tenże Sąd oceny zgromadzonych dowodów, a odnoszących się do tego czynu zabronionego. Zarzut ten okazał się oczywiście zasadny.

Trafnie adw. R. B. wskazał w pisemnych motywach apelacji, że Sąd Rejonowy przypisał D. B. realizację znamion kradzieży z włamaniem pojazdu marki V. (...)

o nr. rej. (...) wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu narzędziami nie dysponując żadnym dowodem potwierdzającym dokonanie przez niego tegoż przestępstwa. Dość stwierdzić, że chociaż pojazd ten należący do D. K. i Ł. K. został skradziony około godz. 3:00 dnia 23 grudnia 2019r., to osnowa dowodowa dotycząca okoliczności realizacji tego czynu zabronionego jest niezmiernie uboga. Rzecz w tym, że D. B. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia tego występku, a ponadto nie ustalono żadnych świadków tego poddanego osądowi przestępczego zachowania, zaś żaden inny dowód nie pozwalał na ustalenie chociażby sylwetki osoby lub osób, które dokonały zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu narzędziami. To zaś oznacza, że brak jest podstaw do przyjęcia, że oskarżony był w realizację tego przestępczego zachowania zaangażowany.

Sąd Rejonowy bezbłędnie wprawdzie przyjął, że D. B. pojazd ten przekazał P. J., jednak, co zostanie omówione w dalszej części uzasadnienia, było to niewystarczające do przypisania oskarżonemu realizacji znamion zarzuconego mu w pkt. 1 aktu oskarżenia typu czynu zabronionego z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. O słuszności zapatrywania, zgodnie z którym to właśnie D. B. samochód skradziony D. K. i Ł. K. sprzedał P. J. świadczy wymowa jednoznacznych i konsekwentnych w tym zakresie depozycji świadka J. K., która będąc znajomą oskarżonego wiarygodnie wskazała, że to właśnie on tenże pojazd przekazał jej bratu P. J.. Okoliczność tę potwierdził ten ostatni świadek, a

ponadto w toku jego przesłuchania zrealizowanego w dniu 4 maja 2020r. nie tylko wskazał, na jakich warunkach finansowych zdecydował się od oskarżonego ten samochód kupić, ale także na okazanych mu zdjęciach sygnalitycznych rozpoznał go jednoznacznie jako swojego znajomego, który mu tenże pojazd sprzedał /k. 45/. Te okoliczności P. J. potwierdził podczas jego kolejnego przesłuchania zrealizowanego w dniu 17 lutego 2021r. /k. 134/.

Fakt jednak, że D. B. pojazd ten dostarczył P. J., jak to przyjął Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, na przełomie marca i kwietnia 2020r., nie dowodził bynajmniej sprawstwa oskarżonego co do przypisanej mu w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku kradzieży z włamaniem tegoż samochodu wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu narzędziami. Jak już bowiem wskazano, żaden dowód nie pozwolił na stwierdzenie, że to właśnie oskarżony tenże czyn zrealizował. O jego sprawstwie nie świadczy z pewnością fakt, że tym pojazdem dysponował w bliżej nieustalonym czasie po tym, jak został on zabrany w celu przywłaszczenia, bowiem w jego posiadanie mógł wejść już po dokonaniu jego kradzieży z włamaniem i w okolicznościach z tym zdarzeniem zupełnie niezwiązanych.

Odnosząc się natomiast do czasu, w którym D. B. przekazał ten pojazd P. J., to okoliczność ta nie została przez przesłuchanych świadków opisana ani dokładnie, ani nawet jednorodnie. Świadek J. K. podczas pierwszego jej chronologicznie przesłuchania przeprowadzonego w dniu 1 maja 2020r. wskazała, że

jej bratu P. J. samochód tenże D. B. przekazał „Ok. pół roku temu (...)” /k. 8/. Okoliczność tę potwierdziła zeznając na rozprawie w dniu 17 lutego 2022r. /k. 182/. Podczas jednak jej drugiego przesłuchania w dochodzeniu, które miało miejsce w dniu 3 grudnia 2020r., wskazała, że jej bratu oskarżony samochód przekazał „(...) ok. 3 – 4 miesiące wcześniej (przed jego zabezpieczeniem procesowym w dniu 1 maja 2020r. – dopisek S.O.) (...) ten samochód był u nas parkowany przez 3 – 4 miesiące do czasu zabrania przez policję” /k. 125 - 126/. P. J. podał natomiast w trakcie jego pierwszego przesłuchania, że D. B. pojazd ten przyprowadził mu „ok. miesiące temu” /k. 45/, natomiast odnosząc się do tej okoliczności w okresie późniejszym nie potrafił jej sprecyzować /k. 134/. Niezależnie zatem od tego, że Sąd meriti przekazanie samochodu P. J. przez D. B. umiejscowił w czasie na podstawie zeznań J. K. złożonych w dniu 3 grudnia 2020r., to ani jej zeznania, ani depozycje P. J. nie pozwalają przyjąć, iż oskarżony dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, ewentualnie objął go w posiadanie bezpośrednio po tymże zaborze.

Rozwijając to zagadnienie podniesienia wymaga, że w oparciu o wymowę tych nawiązujących do analizowanego przestępstwa dowodów Sąd Rejonowy nie mógłby D. B. przypisać w okolicznościach niniejszego postępowania realizacji nawet znamion występku z art. 291§1 k.k. i to także przy hipotetycznym założeniu, że pojazd ten przekazał on P. J. w krótkim czasie po jego zaborze. Aby taka możliwość w zakresie subsumpcji zaistniała, dowody

musiałyby bowiem przesądzać stanowczo o tym, że analizowane przestępcze działanie oskarżonego było tożsame z tym mu zarzuconym w akcie oskarżenia, a więc miało w okresie zbliżonym do momentu dokonywania kradzieży z włamaniem, jednak nie realizowało znamion tego występku, a podlegało subsumowaniu pod znamiona typu czynu zabronionego z art. 291§1 k.k. Innymi słowy, Sąd meriti mógłby dokonać takiej zmiany w subsumowaniu zarzuconego oskarżonemu czynu zabronionego, gdyby miał podstawy do ustalenia, że pomiędzy zarzuconym występkiem z art. 279§1 k.k. a rozważanym przestępstwem z art. 291§1 k.k. występowała tożsamość, a więc, że pomimo tego, iż oskarżyciel w poddanym osądowi zdarzeniu faktycznym dopatrywał się realizacji przez oskarżonego znamion kradzieży z włamaniem, to w ramach tego samego zdarzenia faktycznego zachowanie to powinno zostać odmiennie subsumowane pod przepisy prawa karnego materialnego. To zaś oznacza, że nie da się stwierdzić tożsamości czynów, jeżeli zachowanie podlegające kwalifikowaniu jako paserstwo nie było faktograficznie powiązane z kradzieżą z włamaniem, a w szczególności miało miejsce jakiś czas po tej kradzieży i w okolicznościach z nią niezwiązanych. Jeżeli takiego powiązania stwierdzić się nie da, to zachowanie chronologicznie późniejsze, a polegające na wejściu w posiadanie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego, nie może być poczytane za tożsame z zarzuconym – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011r., IV KK 139/11, OSNKW 2011/9/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1994r., II KRN 173/94,

OSNKW 1995/1-2/9; A. Zoll, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011r., IV KK 139/11, OSP 2012/4/35.

Przenosząc te spostrzeżenia na grunt niniejszej sprawy podnieść należy, że D. B. samochodem osobowym, który w godzinach wczesnorannych dnia 23 grudnia 2019r. został skradziony na szkodę D. K. i Ł. K. niewątpliwie w okresie późniejszym, lecz przed dniem 1 maja 2020r., dysponował. Brak jednak dowodów, które pozwoliłyby nie tylko na przyjęcie, że dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, ale chociażby na stwierdzenie, że w tym zarzuconym mu zdarzeniu datowanym na 23 grudnia 2019r. wziął udział, lecz nie jako dokonujący kradzieży z włamaniem, ale jako obejmujący wówczas owy uzyskany w wyniku popełnienia czynu zabronionego i bezpośrednio po tymże czynie pojazd we władztwo.

To zatem oznacza, że nawet w razie dostrzeżenia przez Sąd Rejonowy tej problematyki, nie mógł on bez przekroczenia granic tożsamości czynu zarzuconego D. B. w pkt. 1 skargi zasadniczej inicjującej postępowanie jurysdykcyjne, przypisać mu realizacji przestępstwa paserstwa. Sąd Odwoławczy także takiej zmiany zaskarżonego wyroku nie mógł dokonać i to nie tylko z tej wskazanej przyczyny dotyczącej braku tożsamości pomiędzy zachowaniem zarzuconym, a tym rozważanym, ale także z powodu obowiązywania w postępowaniu odwoławczym gwarancyjnej zasady procesu karnego w postaci zakazu reformationis in peius. Nie rozwijając tej problematyki wskazać należy, że chociaż oskarżyciel wywiódł apelację na niekorzyść oskarżonego, to jednak

zakwestionował wyłącznie wymiar orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Nie zarzucił zatem zaskarżonemu wyrokowi w zakresie jego rozstrzygnięcia z pkt. I części dyspozytywnej błędu w ustaleniach faktycznych co do tego, że Sąd Rejonowy wadliwie przyjął, iż oskarżony zrealizował znamiona występkę z art. 279§1 k.k., chociaż powinien był ustalić, że wyczerpał znamiona typu czynu zabronionego z art. 291§1 k.k.

Jakkolwiek zatem rację przydać należy adw. R. B., który wskazał w uzasadnieniu apelacji, że w razie przyjęcia przez Sąd I instancji, iż pojazd ten P. J. przekazał D. B., to „(...) taki stan sprawy pozwalał jedynie na postawienia zarzutu z art. 291§1 k.k. lub też nawet 291§2 k.k. lub 292 k.k.». Byłoby to jednakże możliwe, gdyby dowiedziono, że oskarżony w był zaangażowany w zdarzenie faktograficzne objęte postawionym mu zarzutem, a więc w kradzież z włamaniem, lecz nie jako dokonujący zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, ale jako osoba, która objęła go bezpośrednio po tym czynie we władztwo. Bezsprzecznie w takich okolicznościach wiedziałby, że pochodzi on z kradzieży z włamaniem. O jego świadomości w odniesieniu do tej kwestii świadczyłoby też to, że nie dysponował dokumentami tego obejmowanego we władztwo pojazdu, nie miał też do niego kluczyka, a ponadto stacyjka w nim była wylamana i z tego powodu samochód odpalany był na tzw. kable.

Z tych wszystkich przyczyn zaskarżony wyrok podlegał zmianie przez uniewinnienie D. B. na

podstawie art. 17§1 pkt. 2 k.p.k. od popełnienia przypisanego mu w pkt. I jego części dyspozytywnej czynu. Konsekwencją tego orzeczenia była konieczność stwierdzenia na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., że koszty sądowe związane z tym czynem ponosi Skarb Państwa.

Wobec uniewinnienia D. B. do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa polegającego na dokonaniu kradzieży z włamaniem samochodu wraz ze znajdującymi się w jego wnętrzu narzędziami, bezprzedmiotowy stał się zarzut z pkt. I – 3 apelacji adw. R. B., a kwestionujący wartość szkody na tymże czynem wyrządzonej.

Ad. I – 2 i II.

Bezzasadne okazały się natomiast zarzuty wysłowione w pkt. I – 2 i II apelacji adw. R. B., w których kwestionował procedowanie Sądu Rejonowego oraz poczynione przezeń ustalenia faktyczne co do sprawstwa D. B. w zakresie przestępstwa przypisanego mu w pkt. II części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Sąd ten bezbłędnie bowiem ustalił, że oskarżony znamiona ustawowe tego czynu zrealizował kierując na przełomie lutego i marca 2020r. w R. samochodem osobowym, który w dniu 23 grudnia 2019r. został w Ś. skradziony D. K. i Ł. K.. O słuszności tego zapatrywania świadczą wszakże jedyne wyjaśnienia D. B., które zawierały merytoryczną treść. Dość stwierdzić, że tylko na rozprawie głównej przeprowadzonej w dniu 8 czerwca 2022r. odniósł się do zarzuconego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia przestępstwa w zakresie szerszym niż wskazanie czy się do jego popełnienia przyznaje.

Wskazał wszakże wówczas „W tamtym okresie czasu (opisanym w zarzucie z pkt. 2 aktu oskarżenia – dopisek S.O.) jeździłem srebrnym (...), ale to nie jest (...) wymieniony w zarzucie w tej sprawie. (...), którego używałem spowodowałem stłuczkę i za to otrzymałem wyrok” /k. 211/. Bezspornie zatem oskarżony broniąc się przed zarzutem kradzieży z włamaniem samochodu i narzędzi należących do pokrzywdzonych, zdecydował się przyznać do kierowania samochodem osobowym pomimo tego, że obowiązywał wówczas orzeczony wobec niego zakaz prowadzenia takich pojazdów.

O tym, że D. B. dopuścił się tego występkę świadczyły też zeznania J. K., która do tych okoliczności odnosiła się konsekwentnie zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego. Należy też zaznaczyć, że była ona znajomą oskarżonego, przeto jej depozycje co do tego, że to właśnie on pojazd prowadził, nie budziły wątpliwości. Znając bowiem oskarżonego nie mogła się co do rozpoznania jego osoby pomylić.

Wnioskowanie to zachowuje aktualność także na kanwie oceny dotyczących tej kwestii depozycji P. J.. Także bowiem ten świadek potwierdził, że w tym okresie widział oskarżonego kierującego samochodem. Dość stwierdzić, że świadek podał, iż oskarżony samochodem tym przyjechał do miejsca jego zamieszkania chociażby wówczas, gdy oferował mu go do sprzedaży. Z uwagi na to, że także P. J. oraz D. B. utrzymywali koleżeńskie relacje, to zasadnie Sąd Rejonowy wykluczył, aby świadek przy rozpoznaniu oskarżonego jako kierującego samochodem mógł się

pomylić. Przypomnieć należy, że świadek rozpoznał oskarżonego bezbłędnie na okazanej mu tablicy sygnalicyznej, jako osobę, która tym pojazdem kierowała i która nim do niego na posesję przyjechała oraz sprzedała, i zeznania te potwierdził także podczas kolejnego jego przesłuchania zrealizowanego w dniu 17 lutego 2021r. Chociaż zatem w toku postępowania sądowego P. J. zaprzeczył jakoby to właśnie D. B. ten pojazd mu sprzedał, jak i że nim kierował, to te jego zeznania zasadnie nie zostały poczytane przez Sąd Rejonowy jako zasługujące na wiarę. Depozycje te pozostają przecież w sprzeczności nie tylko z zeznaniami jego siostry, ale nawet z wyjaśnieniami oskarżonego. Co więcej, P. J. nie był w stanie logicznie wyjaśnić, dlaczego wcześniej złożył całkowicie odmienne depozycje, a jego tłumaczenie, że nie znał mężczyzny, od którego pojazd kupił i że dopiero po czasie siostra powiedziała mu, że to nie oskarżony, rażą naiwnością.

W tych okolicznościach nietrafnie adw. R. B. zarzucił, że Sąd Rejonowy oddalając jego wniosek dowodowy o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy J. K. oraz P. J. naruszył art. 167 k.p.k. i art. 170§1 pkt. 3 k.p.k. Wymowa zgromadzonych dowodów nie uzasadniała bowiem konieczności konfrontowania tych świadków, bowiem tego rodzaju czynność procesowa ma charakter fakultatywny i należy ją realizować w razie wystąpienia rzeczywistych sprzeczności pomiędzy relacjami określonych osób. Z przyczyn już wskazanych różnice pomiędzy ostatnimi chronologicznie zeznaniami P. J. a depozycjami J. K. takiego rzeczywistego charakteru nie mają.

Ad. III.

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie, a wręcz można stwierdzić, że wysłowiony w niej zarzut jest oczywiście niezasadny.

Rzecz bowiem w tym, że o rażącej niewspółmierności w kontekście łagodności orzeczonego wobec D. B. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat mogą decydować okoliczności mające wpływ na jego wymiar, a to opisane w art. 53 k.k. w zw. z art. 56 k.k. Te Sąd Rejonowy bezbłędnie dostrzegł czemu dał wyraz na k. 11 pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Tymczasem apelujący nie postrzegł niewspółmierności tego rozstrzygnięcia przez pryzmat wadliwej oceny wektorów opisanych w tym pierwszym unormowaniu. Zarzut sformułowany w jego apelacji dotyczył bowiem w istocie problematyki związanej ze sposobem wykonywania terminowych i jednorodzących środków karnych w sytuacji, gdy obowiązują one w tym samym czasie. Problematyka ta dotyczy zatem kwestii związanych z przyjętym przez normodawcę systemem tzw. jednoczesnego wykonywania obowiązujących w tym samym czasie rodzajowo tożsamyh środków karnych – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2007r., I KZP 34/07, OSNKW 2008/1/2. To zaś oznacza, że okoliczność, iż wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 22 stycznia 2019r. w sprawie sygn. akt II K 368/18 orzeczono wobec D. B. łączny środek karny w postaci 6 - letniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, nie może decydować o rażącej

<p>niewspółmierności orzeczonego w niniejszej sprawie tożsamego środka karnego, nawet jeżeli w analizowanym układzie procesowym rozstrzygnięcie to będzie wykonywane równolegle z zakazem łącznym orzeczonym wobec oskarżonego wskazanym wyrokiem łącznym.</p> <p>Prokurator w środku odwoławczym nie wskazał zatem żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć o rażącej niewspółmierności orzeczonego wobec D. B. w pkt. IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku środka karnego. Tego rodzaju niewspółmierności Sąd Odwoławczy również nie dopatrzył się. Analizowany zarzut nie mógł więc doprowadzić do reformacji tego rozstrzygnięcia.</p>		
Wniosek		
<p>Apelacja adw. R. B.: zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
	<p>Apelacja prokuratora: zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 42§1a pkt. 2 k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zasadna okazała jedynie apelacja adw. R. B. i to tylko w odniesieniu do czynu przypisanego D. B. w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego</p>		

wyroku. Z uwagi na to, że zostały już omówione okoliczności, które taką ocenę wysłowionych w obu środkach odwoławczych zarzutów uzasadniały, toteż nie zachodzi potrzeba ponownego ich analizowania.

Jako że nie wystąpiły ad casu uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub art. 454 k.p.k., jak również nie zmaterializowała się konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, to brak było podstaw do ingerowania w treść zaskarżonego orzeczenia w dalej idącym zakresie.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Ustalenie sprawstwa i zawinienia oskarżonego w zakresie czynu z art. 244 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. oraz wymiar kary i środka karnego za tenże czyn orzeczonych.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w powyższym zakresie było prawidłowe, przeto nie zaistniały podstawy do ingerencji w treść wyroku z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Pkt. I, III, V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
	Skoro wskazano już szczegółowo okoliczności, które skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w jego pkt. I części dyspozytywnej przez uniewinnienie oskarżonego D. B. od popełnienia czynu z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k., to nie ma potrzeby ponawiania tej argumentacji. Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie była konieczność jego reformacji również w zakresie rozstrzygnięcia o obowiązku naprawienia szkody z pkt. V jego części dyspozytywnej przez uchylenie tegoż. To orzeczenie miało przecież akcesoryjny charakter względem przypisanego oskarżonemu w pkt. I tej części zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia. Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego przestępstwa skutkowało także koniecznością stwierdzenia, że rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności z pkt. III tej części wyroku straciło moc.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

IV.	Sytuacja majątkowa i osobista D. B. uzasadnia przyjęcie, że obciążenie go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Oskarżony przebywa wszakże w warunkach izolacji penitencjarnej, nie dysponuje przy tym żadnym podlegającym spieniężeniu majątkiem, nie osiąga też żadnych dochodów. Z tych przyczyn, stosownie do brzmienia art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało go zwolnić od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.
-----	---

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i zawinienie w odniesieniu do obu przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem przestępstw		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana